

Uvodnik: O virtualnih poljubih in zamolčani prisotnosti

Urška Sterle

December je. In trži se kot vesel. V njegovo tržno veselost vstopamo z drugim festivalom Lezbična četrt, ki se je vsaj začasno naselil v Galerijo Škuc, prostor, ki je že v osemdesetih odprl vrata gejevski in lezbični prisotnosti.

Pravkar se je v Kinoteki končal najstarejši evropski Festival gejevskega in lezbičnega filma. Navkljub internetu in piratiranju je še vedno obiskan. Gneče sicer več ni, zdi se, da so časi, ko so bili geji in lezbijke tako lačni druženja, da so se, tudi za ceno razkritja, podali v Kinoteko, med druga telesa, za vedno minili. To je zdaj stvar ponudbe in povpraševanja, pravijo tvorci pozabe. In vendar so tudi letos v filmski kavarni viseli grozdi in grozdi homoseksualnih omizij, prišli so tako pozabljeni, odpisani kot novi člani skupnosti. Toda filmski festival poteka teden dni v letu, vse ostale pa iščemo stike na drugačne načine.

Fejsbuk bojda povezuje ljudi, fejsbuk baje oddaljuje ljudi od samih sebe, eno ali drugo, eno in drugo. Vsekakor pa se preko njega vali neskončna množica informacij. To je reka izbire, v kateri se z lahkoto utopimo. Vabila na dogodke, na katerih se nikoli ne bomo pojavili, žure, za katere smo preutrujeni, vedno bi bili nekje drugje, ker smo pač lahko, z neko drugo osebo, ker je stik do nje zgolj nekaj klikov stran. Večinoma so naša življenja polna sunkovitih premikov, henganja s frendi iz drugega mesta, koncertov v tem ali onem kulskem klubu

dogodkov, ki jih gremo ščekirat. Toda, kje je dom? Kje je dom, ki ni najeta soba ali najeto stanovanje, v katerem lahko v udobju lastnega kavča umiramo v osami računalniškega ali telefonskega zaslona, s katerega se nam smehlja množica prijateljev? Tako blizu smo intimi drugih ljudi, da se včasih zazdi, da smo z njimi v postelji. Naša postelja pa je prazna in poljubi, ki jih pošiljamo, so zgolj virtualni poljubi. :*

Kje je domači teritorij, ozemlje, kamor se lahko zavlečemo po napornem dnevu, ne da bi se prej prijavi, napovedali, pofočkali? Kje, hudiča, je tista kritična masa lezbijk, ki iz anonimnih strejt prostorov naredi domači teren? Kje je naša četrt?

Cafe Open je že spomladi zaprl svoja vrata. Mirna, poštena, bogaboječa soseska si je končno oddahnila. V praznem prostoru se je zdaj zaredil pristan za neke druge ljudi, za ljudi sprejemljivejšega življenjskega stila. Ni samo lezbična ali gejevska scena tista, ki je izgubila domicil. To poletje smo na kavah v drugih lokalih, v prostorih, ki smo si jih pred stotimi leti prisvojili zato, ker je tam delala kakšna »naša«, srečevali prijatelje, znance, kolege, podpornike, zarotnike, soborce iz drugih scen in okrožij. Mimo bivšega Opna zdaj zdrsnejo mimo, so govorili, kje se zdaj srečujemo, so spraševali, nekaj bo treba narediti, smo ugotavljali.

(nadaljuje se na drugi strani)

Klub Monokel na Metelkovi marljivo obratuje vsak petek in občasno v soboto. Vsaj ob petkih je gneča nepopisna, telesa, ki naseljujejo ta lezbični klub, so vseh možnih usmeritev, a večinoma pripadajo zgolj eni, dvema generacijama. Ta telesa tiktakajo v iluziji večne mladosti. Na njih se izvaja brezosebno nasilje, ker skozi vhodna vrata vanj pljuska duh časa. Lezbijke visimo na šanku, postavamo na hodniku pri varnostnikih, sedimo pred klubom in kadimo. Med naša telesa so zagozdeni konzumenti »iventov«, s katerimi nikoli ne bomo sedele na kavah in se spominjale dobrih starih časov v Monoklu. Konzumenti pridejo in gredo, divjajo po klubih, ki so hajp, konzumirajo prostore, kot da so slaba droga, požirajo zrak in trgajo stike v prešerni objestnosti tistih, ki lahko migrirajo kamorkoli. Kupili so idejo o tem, da je cel svet neskončna zabava, da lahko dolgčasu ubežiš s tem, da se giblješ hitreje, da konzumiraš več, da se te nič ne dotakne, ker je reka izbire neusahljiva. Cena, ki jo zato plačujejo, je pozaba. Pozabljajo dogodke in ljudi, pozabljajo lastno zgodovino in zato nikoli ne bodo del nikogaršnje zgodovine. Scene in skupnosti pa se prepletamo, ustvarjamo prostore, kjer se lahko dotaknemo drugih teles in tkemo čas, ko se dotikov lahko spominjamo. Klub Monokel je lezbični prostor, je naš prostor, ki je v tej dobi, tako kot ostali metelkovski klubi, postal bojišče pozabe. Te bitke se bijejo preko naših teles, ki jih sila izpraznjenosti suva po plesišču, jih nabija na

Jutri v četrtni skupnosti

ob 19.45: otvoritev razstave Nomadinje

ob 20.15: pogovor z Majdo Kne

stene in potiska skozi vrata. Scenski prostori potrebujejo skupnost, ki jih ima rada, skupnost, ki se bo za njih borila, skupnost, ki bo v njih videla svoj teritorij in ne še en anonimen klub, iz katerega se je čimprej potrebno odseliti. Za lezbijke časi nikoli niso ugodni, obilje je vedno iluzija in sprejemanje navidezno. Vsak trenutek, ko se ob prihodu v naše prostore nismo pozdravile, nismo objele, nismo poljubile in nismo zaščitile, se odšteva od naših lastnih življenj. Konzumenti morda lahko živijo v pozabi in bodo zato pozabljeni, lezbična scena pa potrebuje spomin, da lahko postane skupnost, da lahko ostane dom.

Lezbijke se zdaj srečujemo na ulici, mahamo si čez glave mimoidočih, čez ropot avtobusov, ki ljudi vozijo v osamo, čez trušč dostavnih vozil, ki tvorijo pozabo, vpijemo si nove začasne koordinate srečevanj. Kdor bo tam, bo tam. Tako gre ta surovost, kadar si brezdomen v kapitalističnem svetu brez spomina. Ne vem, kako to doživljate ve, ampak mene v tej pasji vlogi vsakokrat prime, da bi markirala nekaj vogalov, da bi označila te prazne ulice in izpraznjene prostore, da bi, če sem že po sili razmer brezdomna žival, ne bila tudi podivjana zver, ki hlasta po smeteh. Markirajmo našo četrt, Lezbično četrt, pa četudi traja zgolj teden dni. Že dolgo časa vas nisem objela in vaše profilne slike so predaleč stran. Naj še vedno objamem vse.

Oblikovanje in urednikovanje:

Nina Dragičević